

„CELE DOUĂ ORFELINE“

peste hofare

A fost exportat cu brio un mai vechi succes bucureștean, pseudomelodrama *Au fost odată două orfeline* — (text de Eugen Mirea, muzică de H. Mălineanu), pe motivele romanului popular al lui d'Ennery și Connor. Eugen Mirea a scris o versiune în limba franceză, pe care a oferit-o regizorului-producător Jacques Fabbri. Acesta a realizat un spectacol pentru un lung turneu, ale cărui aproape o sută de spectacole s-au încheiat la Paris, după o trecere prin Belgia (cu escale la Huy, Gand, Charleroi), Elveția (Geneva, Lausanne, Fribourg, Neuchatel, Bienne, Vevey, La Chaux de Fonds), provincia franceză (Grenoble, Strasbourg, Le Hâvre, Biarritz, Dijon, Caen, Chartres, Le Creusot, Chambéry, Nancy, La Rochelle).

În regia lui Jacques Fabbri, cu decorurile, costumele și măștile realizate de Jeanne Marie Veron, cu aranjamente muzicale de Edgar Bischoff, dansuri de Barbara Peance, marionete de Georges Tournaire, spectacolul a numărat în distribuție, în afară de animatorul trupei — interpret și a două roluri — pe Danièle Vidal și Delphine Desyeux, în rolurile celor două orfeline, pe Arlette Gilbert Anouk Alane, Claudine Collas, pe șansonetistul Théo Sarapo, pe Jean Salamero, Jacques Provins, Pascal Berthès, Louis Navaro, Charles Capezali.

Iată câteva din aprecierile presei — oscilând între entuziaște și binevoitoare — de pe itinerarul turneului:

„...un veritabil capharnaum umoristic și satiric, unde se regăsește parodia atât a Cidului cât și a Domnișoarelor din Rochefort“...
(„LE DAUPHINE“ — Grenoble)

„Bineînțeles, originalitatea spectacolului este de a nu fi original. Dar, de la început la sfârșit, țesătura eteroclită a celor mai diverse împrumuturi este atât de bine legată și încheșată încât în cele din urmă rezultă o piesă care, pe cuvântul meu, nu plictisește deloc și se ține foarte bine pe picioare“.

(Pierre Meylan — „NOUVELLE REVUE DE LAUSANNE“)

„În ceasul când Parisul are impresia că revine Paris prezentând comedii muzicale americane, este normal ca cel puțin o trupă să ne propună contrariul: un saft-de-teatru-cu-muzică-si-risete, care nu poate, în nici un caz, să poarte numele de „comedie“. De inspirație „tipic“ franceză, ca este rodul colaborării a trei autori... români“.

Delphine Desyeux (Louise) și Danièle Vidal (Henriette)

Jacques Fabbri (Contele de Lignières) și Charles Capezali (Mareș)

(Pépé Louis Laffitte — „COTEBASQUE SOIR“)

Pentru că Parisul a văzut „totul“ și nu se entuziasmează lesne, părerile sînt împărțite. Se aud și voci severe: bineînțeles, a temutului Jean Jacques Gauthier, de la „Figaro“, care declară a se fi plictisit, a lui Robert Kanters, de la „L'Express“, nemulțumit de nivelul umorului, a lui Mathieu Galey, de la „Les Nouvelles Littéraires“, acrișor rezervat. Dar și altele: „Un român este acela care a avut ideea de a recita „Cele două orfeline“ cu ochii noștri ușați și de a schimba în tot alțea risete torentele de lacrimi pe care le făceau să curgă. Transpunerea din minor în major este făcută cu amestecul de atașament față de tradiția populară franceză și de recul ironic, obișnuit scriitorilor de origine română. Spectacolul pare totuși să datorzeze cel mai mult lui Jacques Fabbri, ale cărui inspirații dominante pot fi recunoscute: lumca comediei dell'arte, a circului, a paradei saltimbancilor“. (B. Poirot-Delpech — „LE MONDE“).